

Helsingistä 21 p:nä lokak. -95.

Maanantaina.

Maisu, Maisu! Jos olisit täällä, itkisiin sylissäsi, itkisiin pois kaiken pahuuden ja ylpeyden — — — — —

Sinua, Sinua minä rakastan. Ja Sini rakastat minua. Oi, sano, mistä se tuli, tuo saloinen sopueroitu? ... Muistitko? Ensimmäisen kerran kuin meidän katseemme yhtyivät — jo silloin avoimesti, tunsiin me... Ja muistitko, että ensimmäinen sävöni: runollista, runollista, mutta surullista. Se on rumpi suomalaisen hionne... Etthän Sinäkin pidit tuommoisesta tyhjistä, meluvasta ilosta? ... Vaan tuo hiljainen sydämmen ilo, tuo kiitollisuuden tunne, tuo onni — — — — — Minä rakastan Sinua.

Annappas kun kuvittelen!

Ensimmäisenä olemme kaikki Pääjässä... On kaunis että Maisu ja

Pekka ovat soutamassa; muut ovat myös,
mutta eri veneessä. Tulipursena
kun nousee metsän takaa, siellä
tänne tainalla tiukki taktoneu.
Ja Pekka kertoi Maisulle mitä hän
tietää tähdistä ja taivaasta ja euk-
leista ja elämästä kuoleman jälkeen.
Ja Maisu sanos: "Tiedätkö, ystäväni,
minun seurassani rakastaa kaikkea:
elämää ja kuolemaa. En pelkää köy-
hyttä, en suruja, en kuolemaa... On-
han ihmisen elämä iäkkäikkäinen!...
Sano, Pekhani, tuletko minua aina
rakastamaan?" Ja Pekka vastasi suru-
telemalla Maisun kättä. Sitten hän
hyppy: "Sano, kulta, ottaisitko minun,
jos tietäisit, että minun kanssani
saat köyhyyden, surut, vaivat?"
Mitä Maisu siihen vastasi?... Sen
Maisu itse saa keksiä ensi kirjee-
seeni...

Mutta emme vaan uneksi. Tehdään
työtäkin. Luetaan, kirjoitetaan, hom-

mataan teatteria, esitelmia kaus-
j. n. e. Kävelliän, voimistellaan, la-
tekaan taussijaisiin, "leikittäin" j. n. e.
Näissä viime mainituissa toiminissa
saavat Jerda, veljesi ja Oskar ja —
sehä on tott! — Karne olla johtamassa.
Sa... Ja välistä pannaan, kun ollaan
runotunneilla, Maisu laulamaan
— ei kukaan "Onu, Maradek..."; sillä
se on aivanthan Pekka varten — mutta
enkeliä, joka istui pilven reunalla,
ja muita lauluja... Mutta teatterikuo-
let, ne vihkataan Sekan heikoille hartioidelle.
Jokaisella on tehtävänsä. — — —

Tiedätkö, minun mainen haaveilija ma-
olen! Kävelliessäni kadulla, miehen
välistä: jospa Maisu nyt tulisi tuossa
vastaan! Sekos olisi riemu! Lentä-
sin häntä vastaan, sulkisin sylkiini,
suntelsin... Ja jos sitten näen se-
lästä tyhjiä joku vähän muistuttaa sinua,
tai jos kuulen äänen joka on sinun ää-
nisi kaltainen, niin säpsähdän ja...

Ohauu, ohauu! Neillä karkkain on muumit?

tani ikäänkerin peristuu hohoon kun
muustan, että Mairin onkin kaukana,
kaukana. Oaau mitäs Sita! Oaau
iloinen kumminkin. Jos en Mairia
näe, niin tunnen hänen läsnäolonsa,
että hänen ajatuksensa ovat luonant. Nj
hin on aivan, kuin jos seisoisit vieres-
säni, kuiskaisit korviani mitä kirjoi-
ta — ja kysyisit: „entäs kuttasata?“
... Ooi, oma kukkani, tällä kertaa et saa
kuttasadua jatkoo. Päini on vielä niin
tyhjä, ettei siitä mitään sejuisi... En
muuten yhtään ihmettele, ettet oikein
käsitännyt viime osaa. Sisälsihän se
niin paljon outoa ja aavettaa mitata!
Oaau jos ehdit ja viittäsi, voit tästäläkin
kirjoittaa kysymyksiä glös niistä asioista,
joita et ole ymmärtännyt, ja sitten lähete-
tää ne kirjessä mulle, niin koetan
selittää mikäli voin.

Pöytös paljon viime kirjestäsi! Kir-
joita nyt taas niin pian kuin voit vanhalle
ikäville Luru Pekalle.